

Ač Murphy nebyl vyloženě pracovní plemeno, pracovitej byl dostatečně. Tak jako všichni naši pesani.

No jo při stavbě baráčku se halt nikdo flákat nemůže

nebo... může?

Někdy byl ovšem pracovitej směrem, kterej nám úplně tak jako nevyhovoval. Což Murphíkovi bylo ukradený, hlavní bylo, že vyhovoval jemu.

Kupříkladu si vzal na starosti odpadkový koš. Bohužel nikoliv ve smyslu, že by vyhazoval odpadky, tak jako to umí či uměli třeba všichni naši ohaříci . Včetně Taliprtky, která teda zatím umí vyhazovat jen papír a kelímky do tříděnýho odpadu. Svěřit jí vynášení odpadků jako takových by asi taky nedopadlo dobře. Murphy se spíš tak jako věnoval třídění směsnýho odpadu. Věci nepoživatelný stranou, věci ještě poživatelný do pupíku a věci trochu poživatelný?? Taky do pupíku. Klasickej lupič odpadkový. I kvůli němu jsme si kdysi přivezli z Německa větší odpadkový koš ve tvaru popelnice, který se dal zacvaknout a ... který slouží dodnes, Ale budiž Murphíkovi omluvou to, že co se tenkrát vědělo o výchově a tak jako. Nebyly poznatky, které jsou dneska. Takže prostě to byl lupič Babinskej. A pracovitej. Když mohl, vždycky se dopravoval k nějaký tý pochutině.

Venku klasickéj bufeták z kterýho jsem furt něco páčila. Dvě vzpomínky mi teď vytanuly na mysli. Jedna z nich je o tom, jak skáču šíbru, chytám tu žízalu chlupatou a třesu s ní hlavou dolů, jak když do nás pouštěj do obou proud ☐☐ . Proč? Protože mé periferní vidění zahlédlo, kterak chlupatá žízala jde a tak jako mimoděk do sebe vcucne jakousi hroudu. Mohlo to být cokoliv. A mně bylo jasný jednak to, že by se mohl otrávit a druhak to, že už to z něj rukou nevypáčím ☐ . Nevypáčila. Ale vytrásla. Vypadla z něj uhňoucaná hrouda škvarků. Myslím, že mě nikdy v životě nestíhal tak vyčítavým pohledem (a že to teda uměl!), jako tehdy. A nebylo to kvůli tomu, že jsem s ním trásla, jak když z něj chci duši vyklepat. To mu bylo fučík. Ale ty škvarky!! Taková škoda! ☐

Ta druhá vzpomínka je o tom, že si časem vypracoval metodu, kterou používá ne jeden psí profibufetář. Jmenuje se "Já nic, já muzikant!" Postupem času a nabýváním zkušeností dospěl k tomu, že není radno se něčím začít ládovat hned, jak to najde. Ani náhodou. To je po něm zpravidla pak právě skočeno a vzácná kořist je mu odebrána. Nebyl blbej, ne? Byl to teroš. Takže si v tý svý černý makovici sesypal dohromady to, že pokud se mu podaří to do sebe nepozorovaně vdechnout, opanovat se a nesežrat to hned, má docela dobrou šanci, že si toho nikdo nevšimne. A když to vydrží dostatečně dlouho, propašuje to v kušně domů. Tam ho nikdo nebude už podezíravě sledovat a! Tu nastává chvíle pro pravýho gurmána. V klidu si to ve svý boudičce v předsíni bude moct sešrotovat. Koho by napadlo, že se doma čoklid láduje nějakým hnusem, ne? Myslím, že to nějakou dobu trvalo, než jsme mu na to přišli. ☐ Pak bylo nutno dávat pozor na to, jak se tváří. A případně, ešivá mu něco nevyčuhuje z těch tváří. Ponivadž někdy byl ten úlovek větší než jeho kušna a pak měl buď naducaný tvářičky a nebo mu něco z tý kušny čouhalo.

Nicméně pokaždý měl u toho stejnej výraz. A já se teď, když to píšu, začínám usmívat, protože - to byste ho prostě museli vidět. Jak byl sice černej a chlupatej, tudíž ta mimika byla taková špatně viditelná, tak v těchhle chvílích jste měli jistotu. Seč se snažil co to šlo, a fakt dělal toho muzikanta, kterej nic, tak ale to potěšení z toho, co ho čeká, když mu to vyjde, to prostě nepřebil. Pořád vidím ty jeho očička, jak švidraj do strany a odhadujou, jestli to klapne nebo ne a přitom se snaží usilovně dělat že nic!! Fakt nic. Že prostě jen tak normálně si jde domů. Blbý bylo, když nějaký ten úlovek našel kus dál od domova. To pak tu fázi, že jde normálně domů musel předstírat značnou dobu, kolikrát právě i opačným směrem od domova ☐☐ a to jasně chápete, že to vypadá divně ☐☐☐ . Každopádně zkusit se to muselo, páč co kdyby to vyšlo.... ☐

Doma byl Murphy prvotřídní zloděj, kterej se nespokojil jen tak s ledasčím. Ale to už je zase na jiný vyprávění ☐ .